

за все, вони поділяються на основні та додаткові. Основні стягнення можуть накладатися лише самостійно, забороняється накладати за одне правопорушення два або більше основних стягнень. Як основні можуть застосовуватися всі адміністративні стягнення, закріплені в ст. 461 МК України. Конфіскація в окремих випадках може застосовуватися як основний, так і як додатковий вид стягнення. Накладення одночасного основного та додаткового адміністративного стягнення посилює каральний та виховний вплив на особу правопорушника [4].

Розглянемо детальніше особливості застосування кожного із зазначених вище адміністративних стягнень.

Згідно ст. 463 МК України попередження як адміністративне стягнення за порушення митних правил є офіційним попередженням правопорушника стосовно недопустимості таких діянь у майбутньому. Попередження вноситься у формі постанови про накладення адміністративного стягнення [2]. Тобто, попередження є найменш суворим видом адміністративного стягнення за порушення митних правил.

Штраф - найбільш поширений вид адміністративного стягнення майнового характеру. Він накладається на правопорушників в адміністративному порядку у випадках і межах, передбачених МК України. Штраф в адміністративно-юрисдикційній практиці органів доходів і зборів - домінуюча форма адміністративної відповідальності, оскільки він передбачений як альтернативний захід стягнення за більшість порушень митних правил.

Конфіскація як вид стягнення за порушення митних правил полягає у примусовому вилученні товарів, транспортних засобів та безоплатній передачі їх у власність держави. При цьому необхідно враховувати, що конфіскація застосовується незалежно від того, чи є ці товари, транспортні засоби власністю особи, яка вчинила правопорушення [3].

У ч. 2 ст. 61 Конституції України вказано, що юридична відповідальність особи має індивідуальний характер [1]. Тобто за порушення митних правил не можуть бути конфісковані товари і транспортні засоби комерційного призначення, що є приватною власністю іншої особи, яка не вчиняла правопорушення, оскільки це прямо суперечить основному закону. Конфіскацію як вид адміністративного стягнення може бути застосовано лише до особи, що визнана винною у вчиненні правопорушення.

Підсумовуючи вищевикладене, можна зробити висновок, що адміністративні стягнення є складовим елементом змісту інституту адміністративної відповідальності. Застосування адміністративних стягнень за порушення митних правил має спиратися на єдині, законодавчо закріплені та чітко визначені положення.

Список використаної літератури:

1. Конституція України від 28 червня 1996 року (зі змінами і доповненнями) // Відомості Верховної Ради України. - 1996. - № 30. -ст. 141.
2. Митний кодекс України (зі змінами та доповненнями). [Електронний ресурс] // Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4495-17>
3. Адміністративна відповідальність за порушення митних правил : навчальний посібник / за заг. ред. В. В. Ченцова. - К. : Істина, 2010. - 208 с.
4. Хорошак Н.В. Адміністративні стягнення за законодавством України / Н.В. Хорошак. - К: Інститут держави і права ім. В.М. Корецького НАН України, 2004.- 172с.

Встановлення та розвиток парламентаризму в зарубіжних країнах

Мельниченко А.В. - студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: професор кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент - **Пустовіт Ж.М.**

Парламентаризм - одна із складних та розповсюджених форм правління. Явище парламентаризму наявне та притаманне парламентсько-президентській формі правління і визначається як реальна практика і певна ідеологія, що встановилася в конкретній державі. Парламентаризм водночас є і засіб контролю над адміністративними органами, і авторитет, який визнають всі інститути управління суспільством. Прояв парламентаризму здійснюється за наявності представницького органу - парламенту, що здійснює законодавчу владу і визначає основні напрями внутрішньої і зовнішньої політики уряду.

Появу першого парламенту датують ще в XIII ст. в Англії, але саме укріплення та повне функціонування як окремого органу відбулося значно пізніше. Відповідно парламент мав певну будову яка складалася з двох палат:

1. Палати лордів - спадкоємних представників знаті;
2. Палати громад, у яку входили представники лицарства і городян.

Палата лордів мала певну перевагу над палатою громад, але вони взаємодіяли між собою та видаючи закони, статuti вони обов'язкового затверджувались королем. У ході тривалих суперечок і конфліктів парламент відвоював свої права в короля. У XIV ст. король Едуард II спробував обійти парламент і видати укази, що мали силу закону, однак парламент наполіг на тому, що цілє королівських указів тільки приведення до виконання діючих законів. Боротьба за владу та незалежність продовжувалась досить багато часу, але кінець цьому положив Білль про права 1689 року, що забороняв королю без згоди парламенту видавати нові закони і припиняти чинні закони, стягувати податки, тримати в мирний час армію. Білль про права проголошував свободу парламентських дебатів, виборів і подачі петицій. Вже починаючи з XIX ст. Англія фактично стала державою з чітко вираженим парламентаризмом. Саме така структура та повноваження парламенту Англії функціонували до до 1832 року, а саме було проведено велику кількість реформ, що передували виданню парламентського акту, яким було внесено зміни до виборчої системи Великої Британії.

Явище парламентаризму набирало великих обертів у всьому світі причиною стало відмінністю економічних умов, історичних традицій, співвідношення класових сил, зрілості масових демократичних рухів, відносної могутності капіталу, політичної культури населення та багатьох інших факторів, що укріпляли громадянське суспільство та демократичність у кожній зарубіжній країні, що і дало масштабні поштовхи до прояву парламентаризму в багатьох країнах.

В Італії, наприклад, за конституцією 1848 р. виборчими правами користувалося менше ніж 3 % населення. За останні два десятиліття XIX ст. було прийнято закони, за якими коло виборців дещо розширювалося. При цьому необхідною умовою участі у виборах було вміння читати й писати, тобто встановлювався ценз грамотності. Близьке за змістом виборче право було встановлено конституціями Болгарії (1879 р.), Греції (1864 р.) і Данії (1866 р.). І хоча тут майнові цензи було досить швидко скасовано, а цензи грамотності й освіти ніколи й не запроваджувалися, конституції цих країн визначали цензи осілості. Однорічний ценз осілості було передбачено наприкінці XIX ст. - на початку XX ст. у законодавствах Австрії і Бельгії, а дворічний - в Іспанії. У США ще на початку XIX ст. виборче право в більшості штатів пов'язувалося з володінням нерухомою власністю або зі сплатою податків. Наприкінці століття прямий майновий ценз було скасовано, хоча в деяких штатах від виборців вимагалось бути грамотними або сплачувати податки. Нарешті, однією з характерних рис розвитку виборчого права в епоху переходу від капіталізму вільної конкуренції до монополістичного капіталізму було збереження цензу осілості. Пояснюють це тим, що ценз осілості відповідає історично зумовленим поглядам на виборчий округ як на територіальну корпорацію, населення якої є певною спільнотою з єдиними інтересами соціально-економічного і культурного розвитку. Ценз осілості було запроваджено в багатьох буржуазних країнах. Термін його був різним. У США, наприклад, він дорівнював одному місяцю, в Австралії, Німеччині і Японії - трьом, у Бельгії і Франції

- шести, у Канаді - дванадцяти місяцям тощо.

Отже, становлення та розвиток такого явища як парламентаризм охопило всі розвинені та конкуруючі держави у зв'язку з багатьма чинниками, а саме розвиток демократії, проведенням багатьох реформ і різних галузях, та безпосередньо змінах в виборчому праві, зміцнення економічної бази, соціально-політичної структури капіталістичного ладу. На мою думку на формування парламентаризму впливають менталітет народу кожної країни їх правосвідомість, культура та політична свідомість кожного громадянина та безумно політику держави яка впливають на своїх громадян.

Список використаної літератури:

1. Древаль Ю. Парламентаризм "приглушений" чи раціональний? // Віче. — 2003. — № 9. — С. 50.
2. Павленко Р. М. Парламентська відповідальність уряду: світовий та український досвід. — К.: Вид. дім "КМ Академія", 2002.
3. Політологічний словник: Навч. посібн. для студ. вищ. навч. закл. / За ред. М. Ф. Головатого, О. В. Антонюка. — К.: МАУП, 2005
4. Конституційне право зарубіжних країн: Навч. посібник / К 65 М. С. Горшеньова, К. О. Закоморна, В. О. Ріяка та ін.; За заг. ред. В. О. Ріяки. — 2-е вид., допов. і перероб. — К.: Юрінком Інтер, 2006. — 544 с.

Завдання та напрями реформування територіального устрою України

Варич Л.В.- вчитель історії та права Вишенської ЗОШ І-ІІІ ступенів Бориспільської районної ради Київської області, вчитель-методист

Сучасний стан суспільно-політичного розвитку нашої держави характеризується наявністю дестабілізаційних процесів, які пов'язані із демографічною та економічною кризою; соціологи відмічають тенденцію до поступового зменшення чисельності населення України, міграція якого щороку зростає. Тому безумовно, що вдала модель територіального устрою та організація ефективної влади в країні найсуттєвішим чином впливатиме на імідж держави та обов'язково додасть позитивних тенденцій в соціально - економічній сфері. Демократизація та оптимізація системи організації публічної влади в Україні з орієнтиром на європейські цінності потребує проведення реформування територіального устрою. За роки незалежності в Україні так і не вдалося реформувати систему АТУ, що обумовлено, в значній мірі, вкрай недостатнім рівнем наукового дослідження питання територіальної організації влади в цілому.

Аналіз існуючої системи АТУ України та наукових праць в названій сфері дозволяє виділити, на наш погляд, суттєві недоліки територіального устрою України, вирішення яких потребує як ґрунтовних наукових досліджень, так і розробки концептуальних підходів для її реформування та відповідного удосконаленням чинного законодавства. Передусім це:

1) Невпорядкованість існуючої системи АТУ характеризується в певній мірі недосконалістю, оскільки до складу одних АТО можуть входити інші однопорядкові АТО: міста - в місто, селища - в місто тощо. Як результат, міста, селища і села можуть бути віднесені як до третього, так і до четвертого рівня системи АТУ. Отже, очевидно, що в системі АТУ України відсутній базовий рівень, оскільки такі АТО як міста районного значення, селища, села утворюють третій та четвертий рівні АТУ, а міста, до складу яких входять інші АТО, в сукупності не утворюють єдину територіальну громаду.

2) законодавча нерегульованість (невизначеність) понятійного апарату, що стосується територіального устрою, зокрема, таких понять як територіальний устрій, АТУ, АТО та інше;

3) наявність в системі АТУ таких АТО, які не передбачені ст. 132 Конституції України, тобто селища міського типу. Законодавчо не врегульованою залишається і